

ಉದಾಹಿಸಿನದಿಂದ ಚಹಾಗೆ ನೇರಿಟ್ಟಳು. ಬೆಳಗಿನ ತಿಂಡಿಯನ್ನು ತನ್ನೊಬ್ಬಿಗೆ ಅಲ್ಲರೆ ದೇವಿಯ ಸಲ್ಲವಾಗಿಯೂ ಮಾಡಬೇಕಿತ್ತು. ಒಂದೆರಡು ಕ್ರಣ ಕೆಳದು ಮತ್ತೆ ಯಾರೇ ಕರೆದಂತೆನಿಸಿತು. ‘ಹೋದೇ’ ಎಂಬ ಸೋಚಿಗದಿಂದ ಅಂಗಳಕ್ಕೆ ಬಂದರೆ ಅಪರಿಚಿತ ಹೆಂಗಸೊಬ್ಬಳು ನಿಂತಿದ್ದಳು. ‘ಒಂದು ಬುಟ್ಟಿ ಶೀಗೆ ಕೈಗೆ ಅಮಾ, ಸಾರಸ್ನೇಹಾಗೇತೆ ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು ಆಜೆ. ಆಕೆಯನ್ನು ಅಡಿಯಿಂದ ಮುಡಿವರೆಗೆ ದಿಕ್ಕಿಗೆದಳು ಗಂಗಷ್ಠ. ಮಾಸಲು ಸೀರೆಯಾದರೂ ಒಷ್ಟುವಾಗಿ ತಲೆ ಬಾಚಿ ಹಣೆಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಅರೆಮುದುಯಂತಿದ್ದ ಕ್ರಾಕೆ ಯಾರೇ ಏನೋ. ಅರೇ! ಕೇಳಿದ್ದೂಂದೇ ಅಲ್ಲ, ಬುಟ್ಟಿ ಹಿಡಿದು ಅಂಗಳ ದಾಟಿ ಮನೆ ಬಾಗಿಗೆ ಬಂದಳ್ಳ. ಹೀಗೆ ಬಿಟ್ಟರೆ ಮನೆಯೋಳಗೂ ಬಂದಾಳು ಎಂದು ಗಾಬರಿಯಾದ ಗಂಗಷ್ಠ, ‘ಎಂತದೂ ಇಲ್ಲ, ಹೋಗೆ’ ಎನ್ನುತ್ತು ಕದವಿಟ್ಟಿದಳು. ‘ಅಯ್ಯಪ್ಪಾ! ಅದರ ನೋಡಿ ಎಂಗಂತೂ ವೆದೆಲ್ಲಿ ಏಸರಿಲ್ಲ ಮಾರಾಯ್ಯಿ’ ಎಂದು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲೇ ಉದ ದೇವಿಯ ಬಳಿ ತೋಡಿಕೊಂಡಳು ಗಂಗಷ್ಠ.

‘ಯಾರೂ ಅದು? ಬಿಡಬಿಡಿಕೆ ಕರೀಕಿದ್ದ ಹೆಂಗಾ?’

‘ಹೋದೇ, ಕನ್ನೆಯಿಲ್ಲ ಬಳಿಗೆ ಹೊಗಿ..’

‘ಗೊತ್ತಾತು ಬಿಡಿ. ಆ ಬಿಡಾರದ ಹೆಂಗ್ನು ಅದು. ವಾಪದ್ರ ಪ್ರಾಣಿ.’

‘ಸುಮ್ಮಿರು ಮಾರಾಯ್ಯಿ. ಮೊದಲೆಲ್ಲಾ ಪಾಪದವಿಂದ್ರ ಕಡೆಗೆ ಕನ್ನ ಹಾಕ್ಕ.’

‘ನಿವ್ವಾ ಸಮಾ ಗಂಗಮ್ಮ ಯಾರನ್ನು ನಂಬುಂದಿಲ್ಲ ಬಿಡಿ.’

‘ಯಾರನ್ನು ನಂಬಿ ಏನು ಬಂತು ಹೇಳು? ಅವ್ಯುತಂದು ಬಿಡಾರ ಕೆಂಡ್ರ ಹೋಪವರಿಗೆ ಸುಖಿಯಿಲ್ಲ.’

‘ನಾ ಕಂಡ್ರ ಲೆಕ್ಕಿದಲ್ಲಿ ಹಾಗಿಲ್ಲ ಅವು’ ಎಂಬ ದೇವಿಯ ಮಾತಿಗೆ. ‘ನಿನ್ನ ಲೆಕ್ಕ ನಿನ್ನ ಇಟ್ಟ’ ಎಂದು ಸಿಡೆಕ ಒಳನಡಿದಳು ಗಂಗಷ್ಠ.

ದೇವಿ ಹೇಳಿದ್ದೂ ಸಮವೇ. ಯಾರನ್ನೂ ಸುಲಭಕ್ಕೆ ನಂಬುವ ಆಸಾಮಿಯಲ್ಲ ಗಂಗಷ್ಠ. ಅವಳು ಹಾಗೆ ನಂಬುವ ಜೀವಗಳಿಂದರೆ ಸಾಕಿದ ಬೆಕ್ಕು, ನಾಯಿ, ಹಸು ಮತ್ತು ಇತ್ತಿಂಗೆ ದೇವಿ ಮೊದಲಿನಿಂದ ಹಾಗಿದ್ದವಲ್ಲ ಅವಳು. ಆಕೆಯನ್ನು ಲಗ್ಗಾವಾಗಿ ಕರೆತಂದ ಗೌಪಾಲನಿಗೆ ಹೆಂಡಿಯಿ ಮೇಲೆ ಮುಗಿಯಿದ ಸಂಶಯ. ಸದಾ ಆಕೆಯ ಮೇಲೆಂದು ಕಣ್ಣು ಇಟ್ಟೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದ. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬಜ್ಜಲು ಮನೆ, ಶೌಚಾಲಯಗಳೆಲ್ಲ ಇಲ್ಲದ ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸ್ವಾನಕ್ಕೆಂದು ತೋಟದ ಬಜ್ಜಲಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕಿತ್ತು, ಮತ್ತೆತ್ತಂದು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬೋಂಬಿ ಹಿಡಿದು ಗುಡ್ಡದ ಮೇಲೆಯೇ ಹೋಗಬೇಕಿತ್ತು. ಆಕೆ ಎಲ್ಲಿಯೇ ಹೋಗಲಿ, ಅವಳ ಜಾಡನ್ನರಸುತ್ತು ಗೌಪಾಲ ಹಾಜರಾಗುತ್ತಿದ್ದ. ಶಾಸಿ ಕೆಲಸಗಳಿಗೆ ಹೋದಾಗಷ್ಟೇ ಆತ ಹಿಂಬಾಲಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಎಂದರೆ ಹಾಗೂ ಅಲ್ಲ, ಹಿತ್ತಲಿಗೆ ಗೊಬ್ಬರಕ್ಕಾಗಿ ಆಕೆ ಉಲಿನ ರಸ್ವೆಗಳಲ್ಲಿ ಬುಟ್ಟಿ ಹಿಡಿದು ಸೆಗಣ ಹೆಕ್ಕುತ್ತಿದ್ದರೆ ಅಲ್ಲಲ್ಲ ಅವನ ಹೇಳೆಯಿ ಶಬ್ದ ಕೇಳಿತ್ತಿತ್ತು. ಯಾರ ಮನೆಯ ಪೂಜೆ-ಪೂತಗಳಿಗೆ ಆಕೆ ಹೋದರೂ ಅವನು ಅಲ್ಲಿರುತ್ತಿದ್ದ. ಕಡೆಗೆ ಬಿ ಹೆಂಗಸರ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವಾದರೂ ಅವನ ನೇರಳು ಅಲ್ಲೆಲ್ಲಾದರೂ ಇದ್ದಿದೆ. ಇದರಿಂದ ಗಂಗಷ್ಠನಿಗಂತೂ ತಲೆಚಿಟ್ಟು ಹಿಡಿದು ಹೋಗಿತ್ತು.

ಗೌಪಾಲನ ತಾಯಿಗೂ ಮಗನ ಈ ಸ್ವರೂಪ ಮುಜಗರದ ವಿಷಯವಾಗಿತ್ತು. ‘ಗಂಗಾ, ನಾವೇ ಒಂದೆರಡು ದನ ಸಾಕನ. ಮಕ್ಕಳುಮರಿ ಇಪ್ಪ ಸಂಸಾರಕ್ಕೆ ಹಾಲು ಎಷ್ಟಿದ್ದು ಬೇಕು’ ಎಂದ ಆಕೆಯ ಅತ್ಯೇ, ಮಗನ ಬಳಿ ಹರಪೆ ಬಿದ್ದು ವರಡು ದನ ವಿರೀದಿ, ಸೋಸೆಗಿ ಸೆಗಣ ಹೆಕ್ಕುವ ಮುಜಗರದಿಂದ ಮುತ್ತಿ ನೀಡಿದ್ದಳು. ಇದ್ದ ಮುಕ್ಕಳೆಕರೆ ತೋಟದಲ್ಲಿ ಕವ್ವಪಟ್ಟು ದುಡಿದರೆ